

Bergen den 14de Juni 1867

Min Kjære Edvard!

Saa er ~~Du~~^{du} nu en gift Mand
og. Nina vistnok din kone! Det blev
altsaa et David og Dora Par! thi jeg
kan nemmelig tænke mig Ias andelider.
Ja, ja, minde Kjære Barn! Gud giv os alle
at den Lykke som jeg ønsket eder, da
voed jeg vi vil faa det gode. Men
hvorfor gjøres det og forvident at I som
overbærende mod Gudanden, thi uden
dette gives ingen hemmelig Lykke. Gud
giver Dig Kraft til at bestaa alle
Stillsidigheder til Salandi, og. Nina
Kraft til at være for Dig hvad du
tror og sandt være for dig. I havde
hørt tidligere fra mig, om ikke dit
sidste Brev havde været af den Art.
taa at jeg maatte tænke om nogen sinde
maar at finde en Son i min Kjære
Edvard. Ja, smerteligt var det for
mig og din. Moer at erfare at Du
fuldst vilde være en forinden ved dit
Bryllup, og vi blev jo rigtig nok enige
om at vi ikke vilde besvare dig med
noget Telegram fra den rigtige Dag.
Men da denne Brev komde jeg ikke
bare det var mit Hjerte, ei med at
eneste Ord at lade dig vide at
nu lader Din gamle

Saa varmt for Ise Alle, og som det la-
der til ikke har isent i landet ydsede
for sine gamle Dage, end stafoe den
hans Worn vil berde ham. Hvor
der Kunde jeg da være foruden min Kjaer-
nalsignede Edvardson? saaledes fik
Du da Telegrammet, og vi har otted
medtaget dit, der dog siger os at du
ei gamle har glemt Dine gamle Ven-
ælder. Derovre maatte Din Maer-
den Dag, som alle de øvrige af de sidste
Fjortten, holdt Sengen, og der maatte
vi Andet ind og blinke med Maende, da
vi drak Ise Maal om Aftenen. Til
Midtag var jeg hos Selindrogs med
Jacob og Peter samt Fant. More, hvor
vi drak Maalen i Keltampagne, en Maal
Jacob havde bragt med sig den 17de Mai,
men som da ei blev den Maal fordi det
More for mange. Men heller til den. Jeg
havde jo rigtig nok lovet Fant. Pius at
spise hos Maende, men da Fatter selv kom
ind og tog mig for Sengen for at invitere
mig derind, og som ei gik til Fant. Pius
for at bide den. Som at for mig, blev
jeg borte fra Maende. Jeg videte ikke at
Kunds og. Nergaards var det, thi eller
var jeg gaet der, da Du ved det er
Dronningens Dnyllingsdag den 17de Juni.
Hansen, Benedict og Carolins spiste. Mid-
tag der, hvor naturligtvis Ise Maal blev
den Maal. I den reiste I den. Pirtsdag den
17de Juni vil Maal, for at være nogle
sky mig være vide Venner,

veillte desværre til denne Tid vise sig
og saa iaar som Fiender. Fra mig
min Njær Edward! jeg har meget saer
meget, der tygller mig til storden, men
jeg kan dog endnu glæde mig i
minne Børns Lykke. Det kærstegt,
meget stegt af Dig at Du sendte det
Brev tilbage uden et eneste Ord; det
viser en stor Feil i Din Character.
Quid lade Dig komme til mere Skar-
bød med Hawys til Religionens
Sandheder! — Jeg sidder nu her
saa ene og roligt, at jeg walt kunde
viddelive at passiere med dig der
helt Aften, men jeg skal spildes til
Landskær, om jeg skal komme der
iaften, og det skal se en G. Noget
er vist, som almindelig hver Fredag,
til Solswig, saaledes frygter jeg at
des imorgen umuligens kan blive
hiden Tid for mig at blive, men
ikke desto mindre vil jeg see dig
Dig Farvel, da det er det til et
nær laalelig. Her er faldt Kaldet, vi
have i Ordonn hvor ondt Dag, og
det til at vi mere betale hvor stavn
Odrænde med 4 Sp. foruden Børn
spenge og. Det ser vi lid til at vi iaar
skal faa Sommer, saa jeg ogsaa kan
sørg over min Blaustrøker, hvor
Intet kommer sig. — Idag er Frøsten
Bløst bleset vi til sin Frøst, men
i forrige Uge Frøsten. Møt og
See saa, nu Adieu!

